

RESSÒ DE LA PARAULA

Oracions polítiques (III)

No és un secret per a ningú que el polític es veu immers en una constant lluita pel poder i que el primer escenari d'aquesta lluita és el seu propi partit.

El partit és necessari i la seva presència constitueix, tant una gran ajuda com un condicionant decisiu. Els companys de partit són «els de casa»; amb ells es comparteixen decisions, treballs, estratègies... Però també hi ha el risc d'haver d'assumir els seus errors i els seus límits de tota mena...

Aquest fet recorda l'argument del *Salm 100 (101)*: el rei prega a Déu, havent patit l'experiència negativa de «col·laboradors», la manera de ser dels quals i la seva moralitat era lluny del que Déu n'esperava. El rei fa, no obstant això, una professió d'integritat moral i expressa la seva voluntat de viure i cantar l'amor i la justícia. És bo de veure que un polític faci del seu ofici un himne a l'amor i la justícia.

Oració del polític íntegre: *Sal 100 (101)*

*Vull celebrar la bondat i la justícia.
Vull ser irreprovable i assenyat...
Portaré les coses de casa
amb honradesa de cor.
No em proposaré d'aconseguir
cap objectiu innoble.*

*Detesto els qui cometen maldats,
no vull tenir-hi tracte.*

*Que s'allunyin de mi els cors perversos;
als dolents, ni els vull conèixer.
Als qui d'amagat infamen els companys,
els obligo a callar;
m'és insuportable l'home d'ulls altius
i de cor arrogant.*

*Poso els ulls en gent fidel del país
perquè visquin amb mi;
són homes de conducta irreprovable,
els qui estan al meu servei.
No tindran lloc al meu palau
els homes fraudulents;
no es mantindrà a la meua presència
ningú que menteixi.
No em cansaré de fer callar cada dia
els injustos del país.*

Al voltant del poder, per exemple en un partit polític, solen aparèixer personatges, que viuen obsessionats pel grau en què ells mateixos hi participen. Miren de reüll els seus companys, parlen d'uns i d'altres, bé o malament segons convingui, no tenen cap inconvenient a fer servir la mentida o les mitges veritats. Segueixen pendents de la pròpia imatge, estan molt atents al fet que se'ls reconegui els seus mèrits, i van darrere d'informacions que els acreditin com a posseïdors de «coneixements només accessibles a uns pocs escollits»... En l'extrem de la maldat, hi ha qui arriba al partit per viure'n, i pels avantatges, sobretot econòmics, que proporciona el poder polític.

Aquestes actituds no solament són reprovables personalment, sinó que perjudiquen greument la mateixa acció política. Per això la virtut més preuada d'un company de partit és la lleialtat. Lleialtat, que inclou la sinceritat, la fidelitat, l'honradesa, en el parlar i l'actuar. Aquesta virtut que sempre serà necessària, encara que els ideals polítics siguin fermament compartits.

El polític cristià en fa també objecte d'oració, tant perquè el Senyor l'ajudi a no caure a les seves xarxes, com perquè ells mateixos es converteixin a la col·laboració lleial i tenir-los com a veritables companys.

El poble i la societat hi sortiran guanyant.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El tamboret de l'estiu 2018

L'educació és un tamboret de tres potes: la de la família, la de l'escola i la del lleure. Si en falla una, els infants i joves van coixos. Clausurat el curs 2017-2018, obrim les portes a l'educació del lleure, en el lleure, per al lleure i durant el lleure. Montessori va escriure: «Créixer és el temps de descobrir». Les imatges d'un llibre d'escola, les descripcions a la llar, no poden substituir la contemplació real dels arbres del bosc amb tota la vida que es desenvolupa al seu entorn.

L'ADN d'unes Colònies és la convivència amb una màgia especial: aprendre amb els altres, divertir-se, pujar muntanyes, cohesionar una patrulla, cantar, rebre i donar, pregar... s'aprèn a l'aire lliure i en grup més i millor que sol.

Les Colònies eduquen per i amb les vivències: regalen a la mainada un niu de novetats, complexitats i diversitats emmarcades en la natura paradisiaca andorrana amb unes aventures, de les quals les acampades en són penyora.

El miracle de les Colònies es troba en els infants que ajuden a madurar els joves monitors. «Cal viure la vida intentant que sigui un exemple per als nens i nenes», escrivia l'Anna a la Pasqua Jove d'AINA. Les Colònies són una autèntica immersió dels joves en el món del voluntariat i en la societat del compromís. Durant els nous mesos del curs, la vuitantena de monitors i monitors s'han trobat, presencialment o per internet, per treballar el ventall de valors que transmeten

a les Colònies, ensems que «donen sentit» (diu el Glenn) al seu «fer camí per la vida».

El Bisbe Lynn recorda el darrer discurs de Martin Luther King «Cim de la muntanya», ara fa 50 anys, i ens exhorta: «posem-nos a caminar per mantenir el llegat de justícia, igualtat i llibertat». Joioses Colònies de somni 2018: Cantem «vinc a Colònies per cantar amb tu i perquè tu cantis amb mi». Caminem: «el telenotícies de les Colònies són les caminades de cada dia».

Ens emmirallem als llacs que reflecteixen la germanor. Conquerim els cims perquè el nostre «jo» visqui en plena llibertat.

Mn. Ramon de Canillo

ECO DE LA PALABRA

Oraciones políticas (III)

Para nadie es un secreto que el político se ve inmerso en una constante lucha por el poder y que el primer escenario de esa lucha es su propio partido.

El partido es necesario y su presencia constituye, tanto una gran ayuda, como un condicionante decisivo. Los compañeros de partido son «los de casa»; con ellos se comparten ideas, decisiones, trabajos, estrategias... Pero también se corre el riesgo tener que asumir sus errores y sus límites de todo tipo...

Este hecho recuerda el argumento del *Salmo 100 (101)*: el rey ora a Dios, habiendo sufrido la experiencia negativa de «colaboradores» cuya manera de ser y cuya moralidad estaban lejos de lo que Dios esperaba. El rey hace, sin embargo, una profesión de integridad moral y expresa su voluntad de vivir y cantar el amor y la justicia. Es hermoso ver que un político haga de su oficio un himno al amor y la justicia.

Oración del político íntegro: *Sal 100 (101)*

*Quiero alabar el amor y la justicia;
quiero vivir con rectitud...
será intachable mi conducta
aun en mi propia casa;
no pondré jamás la mirada
en propósitos perversos.*

*Odio a quienes son desleales a Dios;
jamás permitiré que se me acerquen!
Alejaré de mí los pensamientos perversos:...
Haré callar a aquellos
que a escondidas hablan mal de su vecino;
¡no soporto al altanero y arrogante!*

*Pondré mis ojos en los hombres leales,
para que vivan junto a mí...
Para el tramposo no habrá lugar en mi palacio;
¡ningún mentiroso podrá estar en mi presencia!...*

En los aldeaños del poder, por ejemplo en un partido político, suelen aparecer personajes, que viven obsesionados por el grado en que ellos mismos participan de él. Miran de reojo a sus compañeros, hablan de unos y de otros, bien o mal según convenga, no tienen inconveniente en usar la mentira o las medias verdades. Siguen pendientes de la propia imagen, están muy atentos a que se les reconozcan sus méritos, y van detrás de informaciones que les acrediten como poseedores de «conocimientos sólo accesibles a unos pocos elegidos»... En el extremo de la maldad, los hay que llegan al partido para vivir de él, de las ventajas, sobre todo económicas, que proporciona el poder político.

Estas actitudes no sólo son reprobables personalmente, sino que perjudican gravemente la misma acción política. Por eso la virtud más preciada de un compañero de partido es la lealtad. Lealtad, que incluye la sinceridad, la fidelidad, la honradez, en el hablar y el actuar. Esta virtud que siempre será necesaria, aunque los ideales políticos sean firmemente compartidos.

El político cristiano hace de ellos también objeto de oración, tanto para que el Señor le ayude a no caer en sus redes, como para que ellos mismos se conviertan a la colaboración leal y tenerlos como verdaderos compañeros. El pueblo y la sociedad saldrán ganando.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

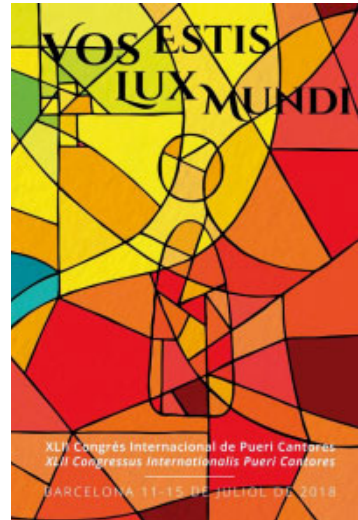
VIDA DIOCESANA

4.000 nens cantaires d'arreu del món a casa nostra

Pueri Cantores és un moviment coral present a 38 països dels cinc continents i està format per més de 700 cors amb 40.000 cantaires. El moviment es va iniciar a París després de la Segona Guerra Mundial amb l'objectiu d'allunyar els infants de la tragèdia del conflicte bèl·lic que havia destruït mitja Europa.

A casa nostra, la Federació Catalana de Pueri Cantores agrupa 10 cors d'infants i joves que tenen com a objectiu principal animar les celebracions litúrgiques amb el cant.

El Congrés Internacional de Pueri Cantores és una activitat de relleu. Es fa aproximadament cada dos anys i cada tres edicions se celebra a Roma. Barcelona acollirà el Congrés d'aquest any, de l'11 al 15 de juliol, aplegant gairebé 4.000 nens cantaires d'arreu del món. Se celebraran concerts en diferents esglésies i actes a punts emblemàtics, com la Sagrada Família o Montserrat. Dimecres

11 de juliol, a les 19.30 h, es farà l'acte inaugural a la Plaça de l'Univers (Fira de Barcelona) amb un espectacle obert al públic de llum i aigua a la Font Màgica. Divendres 13 serà una jornada molt especial amb l'assaig de cants a Montserrat (obert al públic). El cap de setmana, el punt neuràlgic del Congrés serà la Sagrada Família on dissabte 14 tindrà lloc un con-

cert i diumenge 15 se celebrarà la missa de clausura.

El dijous 12 de juliol, havent dinat, els cors es desplaçaran fora de Barcelona i, al vespre, oferiran concerts en ciutats i pobles de les quatre províncies catalanes. Serà el moment de màxima irradiació territorial de la trobada i el públic de tot Catalunya podrà gaudir d'actuacions de cors de nens cantaires de primer nivell.

A la nostra diòcesi seran quatre poblacions les que acolliran diverses corals participants al Congrés i oferiran concerts d'entrada lliure a diverses esglésies:

- Catedral de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat: concert a les 20 h;
- Parròquia Santa Magdalena, d'Esplugues de Llobregat: concert a les 20.30 h;
- Parròquia de Santa Maria, de Corbera de Llobregat: concert a les 20 h;
- Parròquia Santa Maria, d'Olesa de Montserrat: hora del concert a determinar.

Novetats al Seminari Conciliar

L'arquebisbe i cardenal de Barcelona, Joan Josep Omella, ha nomenat nou rector del Seminari Conciliar a partir de setembre el prevere de Barcelona, Mn. Felip-Juli Rodríguez. El fins ara rector del Seminari, Mn. Josep Maria Turull, serà el nou rector de la Parròquia i Basílica de la Sagrada Família. A més, l'equip de formadors del Seminari es renova amb la inclusió de Mn. David Álvarez, mentre Mn. Joan Pere Pulido segueix en l'equip, adreçat especialment als seminaristes de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Seminaristes i formadors, a la celebració de final de curs

El passat dimecres 13 de juny va tenir lloc la celebració de final de curs amb els seminaristes, amb l'eucaristia i res de vespres i el sopar de germanor. Va ser oca-

sió per agrair Mn. Turull pel seu servei des del 2005 i per donar una primera acollida al nou rector del Seminari, que iniciarà aquesta tasca en començar el nou curs.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La crida que Déu dirigeix a cadascú de nosaltres és un do que omple de joia» (22 d'abril).

@Pontifex: «La Paraula de Déu és la làmpada amb la que mirar el futur: amb la seva llum es poden llegir els signes del temps» (23 d'abril).

@Pontifex: «La vida té ple sentit quan l'ofereix com un do; esdevé insípida quan ens la quedem només per a nosaltres» (25 d'abril).

@Pontifex: «Els autèntics cristians no tenen por d'obrir-se als altres, de compartir els seus espais vitals transformant-los en espais de fraternitat» (25 d'abril).

Setmana Catequètica

Aquesta és una iniciativa de formació per a catequistes, organitzada conjuntament per les delegacions diocesanes de Catequesi de la Província Eclesiàstica de Barcelona i tindrà lloc del 9 al 13 de juliol, a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona.

Els cursos es concentren en dos torns a la tarda. Cada curs té una durada de 10 hores, distribuïdes en dues hores diàries, de dilluns a divendres. Les temàtiques dels cursos són les següents:

1. «La vocació del catequista», amb M. Isabel Campmany, delegada de Catequesi de Sant Feliu de Llobregat;
2. «Catequesi, intel·ligència espiritual i pedagogia», amb Joan Garcia de Mendoza, prevere de l'arxidiòcesi de Barcelona;
3. «El paper d'acompanyant», preguntes clau per caminar cap a la interioritat, amb Carles Porrini Cubells, pedagog;
4. «Com viure l'any litúrgic des de la Catequesi», amb Rodolf Puigdollers, prevere del bisbat de Terrassa;
5. «Descobrir la bellesa del silenci», amb Pau Taruell i Carmina Mas, grup Bufanúvols;

Formació de catequistes a Sant Boi de Llobregat

6. «Celebrar la fe a Catequesi: cant, pregàries i sagrament», amb Anna Ludevid, Cor nou;
7. «Iniciar-se a ser catequista», amb Enric Termes, catequeta i delegat de Catequesi de Barcelona i Josefa Rebató, catequista;
8. «Catequesi & Bíblia: aliades o rivals», amb Javier Velasco, biblista.

Més informació, adreceu-vos a la delegació de Catequesi: catequesi@bisbatsantfeliu.cat. Per a formalitzar la inscripció, adreceu-vos a la Delegació Diocesana de Catequesi de Barcelona (c/ Diputació 231, 08007 Bcn, ddcatequesi5104@arqbcn.cat). Preus: Un curs, 40 €; dos cursos, 70 €.

L'ull de la violència

Aquest llibre de l'editorial Claret serà presentat el proper 27 de juny, a les 19 h, a la Sala Gaudí de la Pedrera. És un acte organitzat per l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Els autors del llibre són els membres del Grup de reflexió «Teologia, literatura i arts» de la Facultat de Teologia de Catalunya i el seu editor és J. Angelats. El llibre serà presentat per la Dra. Mercè Rius (UAB), la Dra. Mar Rosàs (Blanquerna-URL) i el Dr. Armand Puig i Tàrrach (rector de l'AUSP).

Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia 2018: un homenatge al P. Gregori Estrada

Les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia de Montserrat són un espai per compartir anhels, preocupacions i projectes pel que fa al cant a la litúrgia; i també per descobrir mètodes i pràctiques que afavoreixin la participació del poble en les celebracions litúrgiques. Se celebren ininterrompudament des de 1970 i tenen una durada d'una setmana.

Les tres Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia d'aquest estiu són:

- Del 23 al 28 de juliol, dirigida per Cinta Ollé;
- Del 30 de juliol al 4 d'agost, dirigida per Marc Díaz;
- Del 13 al 18 d'agost, dirigida per Aïda Espelt.

L'edició d'aquest any vol ser un homenatge al P. Gregori Estrada, en el centenari del naixement

d'aquest monjo i músic, traspasat el 18 de març de 2015. La ponència central d'enguany porta per títol «Influència del cant gregorià en la cançó tradicional catalana» i anirà a càrrec del musicòleg Ramon Vilar i Herms.

Cada setmana hi haurà un concert d'orgue a càrrec de Modest Moreno que recordarà la figura del pare Gregori. Aquests concerts, que es podran seguir en directe a través de Montserrat RTV (www.montserratcomunicacio.cat), seran els dies

27 de juliol, 3 i 17 d'agost, a les 21 h, a la Basílica de Santa Maria de Montserrat, amb entrada lliure.

Les Trobades s'inicien a les 12 del migdia del dilluns i acaben a les 4 de la tarda del dissabte. L'allotjament és a l'Hostatgeria del Monestir de Montserrat. Les condicions per a la inscripció són: tenir 17 anys com a mínim —o estar avalat per algú que se'n faci responsable—, i exercir l'animació i la direcció del cant en la Litúrgia. És bo tenir coneixements musicals o almenys preparar-s'hi.

Per a més informació i inscripcions a les Trobades: www.trobadesanimadorsdecant.cat, a través del tel. 938 777 766 (Gmà. Andreu) o per correu electrònic: trobadescant@abadiamontserrat.net. El termini d'inscripció finalitza el 5 de juliol.

AGENDA

► **Pregària vocacional.** L'última cita del curs d'aquesta iniciativa de la Pastoral Vocacional tindrà lloc dijous 28 de juny, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, amb la participació d'un testimoni vocacional d'àmbit missioner.

► **Reunió de final de curs del Consell Pastoral Diocesà.** Dissabte 30 de juny, a les 10 h, a la Casa de l'Església. Serà l'ocasió de valorar els tres cursos del Pla Pastoral «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments» i la proposta de cloenda.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: de la Solemnitat, 4a setm.) [2R 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7,1-5]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, verge i màrtir.

26. ■ Dimarts [2R 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / SI 47 / Mt 7,6.12-14]. □ *Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell*: sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prevere fundador de l'Opus Dei; sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans màrtirs; sant David, ermità (s. V); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dimecres [2R 22,8-13;23,1-3 / SI 118 / Mt 7,15-20]. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. ■ Dijous [2R 24,8-17 / SI 78 / Mt 7,21-29]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Emirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Divendres [Fets 12,1-11 / SI 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa

Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dissabte [Lm 2,2.10-14.18-19 / SI 73 / Mt 8,5-17]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, verge.

JULIOL

1. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sa 1,13-15;2,23-24 / SI 29 / 2C 8,7.9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé, més breu: 5,21-24.35b-43)]. Sant Dominià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. III aC); santa Elionor (Leonor), mr.

Nativitat de Sant Joan Baptista (B)

COMENTARI

El Baptista és testimoni a favor de la Llum

Naixement de sant Joan Baptista (s. XV) de Domenico Ghirlandaio

El 2n Càntic del Servent de Déu presenta un personatge amb missió universal: *els pobles llunyans*. La crida té lloc ja *abans de néixer*: és acció de Déu que ve de l'eternitat. Però la presa de consciència del qui és cridat té lloc en un moment concret de la seva història.

És vocació per a la paraula que *fa dels llavis del servent una espasa tallant, com la paraula de Déu (He 4,12)*.

La sensació de fracàs ve compensada pel convenciment de què *el Senyor té a les mans la meua causa*.

Primer la missió té com a marc *el poble d'Israel*; al final s'eixampla: *Et faig llum de les nacions*.

Al primer viatge missioner Pau i Bernabé, enviats per l'Esperit Sant i per l'església d'Antioquia de Síria (Ac 13, 1s), arriben a Antioquia de Pisídia on *el dissabte els caps de la sinagoga els invitaren a exhortar el poble*.

Pau recorda l'elecció de Déu a favor d'Israel, fixant-se en què *de la descendència de David, Déu ha donat a Israel —com havia promès— un Salvador que és Jesús*.

De Jesús n'és testimoni excepcional *Joan el Baptista: enviat de Déu que vingué com a testimoni a donar testimoni de la Llum perquè per ell tothom cregués en la Llum, que és Jesús (Jn 1,6s)*. El seu testimoniatge té força especial perquè al seu temps *tots pensaven si Joan no fóra potser el Messies (Lc 3,15)*.

Pot sorprendre que, si l'Encarnació del Fill de Déu és *al sisè mes* després que *Elisabet quedà embarassada (Lc 1,24.26)*, i que *per aquells dies Maria se n'anà a casa d'Elisabet on es quedà uns tres mesos (Lc 1,39.56)*, ara precisament al naixement i circumcisió del Baptista no hi surt Maria.

Lc organitza el seu material amb escenes consecutives, perquè a cada escena hi hagi els protagonistes que convé destacar llavors: ara «l'escenari» l'han d'omplir Zacaries i Elisabet amb el seu fill.

L'àngel havia dit a Zacaries: *la teva muller et donarà un fill i li posaràs el nom de Joan*. Tot i que l'entorn familiar volien que es digués Zacaries, com el seu pare, tant el pare com la mare tenen clar l'encàrrec de l'àngel de Déu: *S'ha de dir Joan*.

Per què? Perquè així ho vol Déu!

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 49,1-6)

Escolteu-me, illes i costes, estigueu atents, pobles llunyans: Abans de néixer, el Senyor em cridà, quan era al si de la mare, ell pronuncià el meu nom, convertí els meus llavis en una espasa tallant i em cobrí amb l'ombra de la seva mà, féu de mi una fletxa aguda, em guardà en el seu buirac, i em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu.» Jo estava pensant: «M'he cansat en va, he consumit les meves forces per no res.» De fet el Senyor sostenia la meua causa, el meu Déu em guardava la recompensa. El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meua glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meua salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

► Salm responsorial (138)

R. *Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable.*

Heu penetrat els meus secrets, Senyor, i em coneixeu, / vós veieu quan m'assec o quan m'aixeco, / descobriu de lluny estant els meus propòsits, / sabeu bé si camino o si reposo, / us són coneguts tots els meus passos. R.

Vós heu creat el meu interior, / m'heu teixit en les entranyes de la mare. / Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable, / és meravellosa la vostra obra. R.

Us era tot jo ben conegut, / res de meu no us passava per alt quan jo m'anava fent secretament, / com un brodat, aquí baix a la terra. R.

► Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 13,22-26)

En aquells dies, Pau digué: «Als nostres pares, Déu els donà David per rei i, testimoniant a favor d'ell digué: "M'he fixat en David, fill de Jesè, que és un home com el desitja el meu cor, ell durà a terme tot el que em proposo." De la descendència d'ell, tal com ho havia promès, Déu ha donat a Israel un Salvador, que és Jesús. Abans que vingués ell, Joan va predicar a tot el poble d'Israel un baptisme de conversió. Però Joan, en acabar la seva missió deia: Jo no sóc pas allò que vosaltres penseu, però després de mi en ve un altre de qui no sóc digne de deslligar el calçat dels peus. "Germans, a nosaltres, els descendents d'Abraham, i també a tots vosaltres que creieu en Déu, ens envia Déu aquest missatge de salvació.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 1,57-66.80)

Quan es complí el temps, Elisabet tingué un fill. Els veïns i els parents sentien dir que el Senyor li havia fet aquest favor tan gran, i tots la felicitaven. El dia vuitè es reuniren per circumcidar el nen, i proposaven que es digués Zacaries, com el seu pare. Però la mare s'hi oposava dient: «No, que s'ha de dir Joan.» Ells li replicaren: «Però si no hi ha ningú de la família que se'n digui!» Llavors feren senyes al pare preguntant-li com volia que es digués. Ell demanà unes tauletes i escriví: «S'ha de dir Joan.»

Tots se'n van meravellar. I a l'instant Zacaries recobrà la paraula i beneïa Déu. Un gran respecte s'apoderà de tots els veïns. La gent en parlava per tota la muntanya de Judea, i tothom qui ho sentia en guardava el record i es preguntava: «Què serà aquest noi?», perquè la mà del Senyor era amb ell. I el noi creixia i s'enfortia en l'Esperit, i va viure al desert fins al dia que es va manifestar a Israel.

► Lectura del llibre de Isaïas (Is 49,1-6)

Escuchadme, islas; atended, pueblos lejanos: El Señor me llamó desde el vientre materno, de las entrañas de mi madre, y pronunció mi nombre. Hizo de mi boca una espada afilada, me escondió en la sobra de su mano; me hizo flecha bruñida, me guardó en su aljaba y me dijo: «Tú eres mi siervo, Israel, por medio de ti me glorificaré». Y yo pensaba: «En vano me he cansado, en viento y en nada he gastado mis fuerzas». En realidad el Señor defendía mi causa, mi recompensa la custodiaba Dios. Y ahora dice el Señor, el que me formó desde el vientre como siervo suyo, para que le devolviese a Jacob, para que le reuniera a Israel; he sido glorificado a los ojos de Dios. Y mi Dios era mi fuerza: «Es poco que seas mi siervo para restablecer las tribus de Jacob y traer de vuelta a los supervivientes de Israel. Te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra.»

► Salmo responsorial (138)

R. *Te doy gracias porque me has escogido portentosamente.*

Señor, tú me sondeas y me conoces. / Me conoces cuando me siento o me levanto, / de lejos penetras mis pensamientos; / distingues mi camino y mi descanso, / todas mis sendas te son familiares. R.

Tú has creado mis entrañas, / me has tejido en el seno materno. / Te doy gracias porque me has plasmado portentosamente, / porque son admirables tus obras. R.

Mi alma lo reconoce agradecida, / no desconocías mis huesos. / Cuando, en lo oculto, me iba formando, / y entretejiendo en lo profundo de la tierra. R.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 13,22-26)

En aquellos días, dijo Pablo: «Dios suscitó como rey a David, en favor del cual dio testimonio, diciendo: "Encontré a David", hijo de Jesé, "hombre conforme a mi corazón, que cumplirá todos mis preceptos". Según lo prometido, Dios sacó de su descendencia un salvador para Israel: Jesús. Juan predicó a todo Israel un bautismo de conversión antes de que llegara Jesús; y, cuando Juan estaba para concluir el curso de su vida, decía: "Yo no soy quien pensáis, pero, mirad, viene uno detrás de mí a quien no merezco desatarle las sandalias de los pies". Hermanos, hijos de linaje de Abrahán y todos vosotros los que tenéis a Dios: a nosotros se nos hay enviado esta palabra de salvación».

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 1,57-66.80)

A Isabel se le cumplió el tiempo del parto y dio a luz un hijo. Se enteraron sus vecinos y parientes de que el Señor le había hecho una gran misericordia, y se alegraban con ella. A los ocho días vinieron a circumcidar al niño, y querían llamarlo Zacarías, como su padre; pero la madre intervino diciendo: «¡No! Se va a llamar Juan». Y le dijeron: «Ninguno de tus parientes se llama así». Entonces preguntaban por señas al padre cómo quería que se llamase. Él pidió una tablilla y escribió: «Juan es su nombre». Y todos se quedaron maravillados. Inmediatamente se le soltó la boca y la lengua, y empezó a hablar bendiciendo a Dios. Los vecinos quedaron sobrecogidos, y se comentaban todos estos hechos por toda la montaña de Judea. Y todos los que los oían reflexionaban diciendo: «Pues ¿qué será este niño?». Porque la mano del Señor estaba con él. El niño crecía y se fortalecía en el espíritu, y vivía en lugares desiertos hasta los días de su manifestación a Israel.